

Cena edne številke dinar.

Poštnina v gotovčini plačana.

LETO XX. MARIJIN LIST, št. 10. OKT. 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejšje ga z dovoljenjomi cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENSOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi
brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Pravila podružnice „Svete Vojske“ proti pijanosti i razvüzdanosti. (Dale.)

Dužnosti članov so:

1. Špunjavati dužnosti tiste stopnje, štero si je što izbrao.
2. Nikoga siliti k pitji i se ne siliti dati.
3. Mladim ljudem (bar do 18. leta) ne ponuditi i ne dopustiti nikše opojne pijače.
4. Tudi druge od pijančulvanja odvračati i jim ne davati prilike k tom.
5. Alkoholizem i razvüzdanost pobijati na vseh koncaj i kraja i namene „Svete Vojske“ z vsov močjov pospešuvati; nove člane nabirati (bár ednoga v ednom leti), pijance spreobračati, spreobrnjene v dobrom potrjvati, pivske navade odpravlati, sploh vse včiniti, ka je mogoče, da se pijančulvanje i razvüzdanost bole zatre. Vsaka kotriga bodi goreči širiteo za sveto zdržnost, treznost i poštenost.

Ar za vojsko trbe peneze i tudi „Sveta Vojska“ nemre delati brez njih, zato naj vsaki član doprinaša k vkupnim stroškom s tem, da plača določeno članarino.

Što naroči i plača društveni list „Prerod“, poravna s tem tudi članarino. Vsi drugi člani plačajo mesečno 25 par (letno 3 dinare). To šumico ši z zatajuvanjom, s treznostjov vsakši član lahko prišpara.

Članarino pobira blagajnik ali sam ali po zavupnikaj. Plačana mora biti do občnoga zbora (na Ivanovo); najbole pa je da se plača včas pri vstopi.

Od vseh članov, šteri neso naročniki „Preroda“, obdrži 20% članarine podružnica, 80% pošle centrali v Ljubljano. Od svojih prireditjev pošle podružnica centrali 20% čistoga dobička.

§ 8. Odbor.

Število odbornikov se ravna po velikosti podružnice.

Če majo druge organizacije treznostne odseke, naj bo vsaka zastopana v odbori.

Če duhovnik neje že v odbori, je želeti, da ga pridobi bar za duhovnoga svetüvalca ali pospešüvalca.

Odbor je sklepčen, če so navzoči bar trije odborniki.

Odbor ma dužnost skrbeti za to, da podružnica živahno deluje. Sejo mora meti vsakši mesec. Sestanke članov pa naj pozavlja bar vsake tri mesece.

Odbor mora meti sledeče poslovne knige: 1. Imenik članov. 2. Zapisnik sej, sestankov i občnih zborov. 3. Imenik „Mladih junakov“. 4. Blagajniški zapisnik. Knige so lahko preproste, itak morajo biti v lepom redi.

Da more podružnica svoje delüvanje v podrobno razviti, naj odbor zmed kotrig zbere prosto določeno število zavupnikov, ki so odbori na strani i ga podpirajo i nakanenja „Svete Vojske“ posebno pospešujejo. Podružnice, ki majo svoje člane po večih vesnicaj, naj majo v vsakoj

Nevtepenoj sladkoj materi!

„Po ženski je smrt, po ženski je življenje: po Evi pogubljenje, po Mariji zveličanje. Tista, pokvarjena, je šla za zapeljivcom, ta, nevražena, je rodila Zveličitelja. Tista je od kače ponujeni pehar drage volje vzela i ga dala moževi, po šterom sta oba vredniva bila smrti: ta odzgoraj napunjena z nebeskov miloščov, je življenje prinesla, po šterom mrtvo telo more oživet. Što je tisti, ki je to delao, če ne Sin Device i Zaročnik Device, ki je Materi prineso rodovitnost, a ne njoj je pa vzel devištv.“ (Sv. Avguštín púšpek. Symb. ad Catech. Lib. 3. cap. 4.)

Mati si, Devica si, Deviška Mati si,
Kaj takšega si nebo le moglo zmisliti.
Pozdravljena Devica, Kraljica vseh devic,
Pozdravljena Kraljica vseh mater i dovic.

Srčen.

Krščanski navuk.

I. Záповed. — Marijino nadčastenje.

Dev. Marija je pa tūdi mati Materecerkve. Maticerkev je društvo v nebo pozvanoga človečanskoga roda. Marija je mati toga pokolenja, ar je mati Zveličitelova, ki je te novi rod stvoró. Sv. Očaki jo zvejo za drúgo Evo, štera nam je življenje dala, gda naš je prva v smrt pripelala. „Po ednoj ženski je prišla smrt na svet“ — pravi sv. Bernard, „po drúgoj je življenje prinešeno na svet.“ Ar je Dev. Marija naša mati i naše Materecerkve mati, se skrbi bole za naše zveličanje, kak vsi drúgi svetci. Sv. German piše: „Za Kristušom nišče ne nosi tak veliko skrb za naš, kak D. Marija.“ „Vseh mater skúpná ljúbezen je ne tak velika, kak Marijina ljúbezen samo do ednoga svoje dece“, pravi sv. Bernard. Nega tak svete dúše, kak je Marijina. V niednoj ne gori tak velika i tak goreča ljúbezen do Boga i bližnjega, ka v njenoj.

Niedna nema zato tak vroče žele i odičiti Boga i rešiti bližnjega, kak ona. Moj Bog, pa so že svetniki trpeli strašne moke i sprejemali grozovitne smrti, naj samo rešijo nas, svoje bližnje. Če že v bratah i sestrah je bila sama ljubav do nas, o ka je te v materi!? Ja, ka je te v materi!? To se ne da povedati, to se ne da popisati, ar se ne da i premisliti. Njena ljubezen je brezmerina i mi njoj je nikdar ne moremo vredno povrniti, kakštev jo bomo častili, kakštev vroče jo bomo ljubili.

Sv. Ephrem piše: „Kralovje darüjejo varašom, v šterih so rojeni, ali v šterih so tron zasedli predpravice; ravnotak je dao nebeski krao svojoj materi, štera ga rodila, posebne predpravice“. Ona je mati boža. Te najzvišenejši Angeo ne more praviti Bogi, ka njemi pravi Dev. Marija „Moj sin“. Zaistino čudovitna mati, ki je rodila tistoga, ki jo je stvorio. „Marija je čüda vseh čüd, i zvün Boga od nje med vsemi stvorjenji nikaj nej zvišenejšega“, piše sv. Izidor. Ona je brez poprijetnoga greha stvorjena. Gda se je osnovalo v utrobi sv. Ane njeno telo i v to Bog vdehno düšo, je ta bila boža prijateljica, samo ta i jedina ta, niedna drüga düša nej. Že v paradižomi je naznato to njeno nevtepenost dober Bog, gda je v kačo skritomi hüdomi dühi kaštigo nazvesto: „*Ona ti glavo razklačí*“. (I. Mojz. III. 15). Ponovo je pa to njeno predpravico, gda jo je zvolo za mater svojega Sina i jo po Angeli Gabrieli pozdravo za „*milosče puno*“. (Luk. I. 28.) Če bi samo en greh mela, milosti puna ne bi bila i kači glave ne bi mogla streti. Zdaj pa je po božih rečah takša, popolnoma čista, popolna zmagovalka peklenščeka. O kak se veselím, ka je takša moja mati! Ž njov tüdi jaz premagam hüdogo düha! — Pa ne bi jaz posebno ljübo te prečiste svoje matere, štera mi spravi popolno zmago!?

Predga g. Bašša Ivana, plebanoša, pri primiciji Herman Ferdinanda v Beltincih jula 20.

Gostüvanje bo tü dnes. Dva mladoženca pa dve snehi sta tü. Prvi mladoženec je naš Gospod, Odküpiteo, Zveličiteo Jezuš Kristuš, On si je zaročo pred ništernim tjednom düšo mladenca iz Bratonec Ferdinanda Hermana. Klečao je mladenec pred nje-

govim oltarom, ne vem če tū v toj cerkvi, tihoj kapeli semenišča, ali pa kde indri, proso ga je za to milost, pa je lūbeznivi Jezus spuno njegovo željo. Sprejeo ga je med zaročence svoje po svojem namestniki — pūšpeki — vzeo ga je sebi za čuvara ovc, podelo je njemi miloščo, ka slobodno drži z njim gostūvanje vsaki den pri daritvi sv. meše.

Drūgi mladoženec je naš novomešnik sam, kda je začūio glas Jezušov, ki je zaročo sebi dūšo njegovo, je on sam tūdi poiskao sebi zaročnico sveto, nevtepeno, neoskrunjeno sv. mater-cerkve. Prek se je dao njoj, naj ravna z njim, naj ga izrabi — ponūca — do zadnje njegove telovne ino dūševne moči.

Oča, mati, sestre so ga dali z najveksov radostjov toj zaročnici. Znali so, ka zdaj več ne bo njuv, pa ne marajo, vej je Bogov, vej je Jezušov, vej je gratao last cele sv. matercerkve, last vseh krščanskih dūš.

Krščanske dūše so pa prišle od blūzi i daleč na to gostūvanje, ar je to preci redko. Po navadnom se oženi v toj cerkvi 40—50 parov na leto, v to formo z Bogom i Sv. mat. cerkvov pa niti eden ne pride na leto. Pa ne samo za to so prišle. Liki rade so dūše, ar dobijo v njem novoga pastira, novoga glasilata reči bože, novoga spovednika i mešnika.

Mi pa bratje njegovi, smo ga sprevedili, smo ga pripelali se, naj vidite, ka je naša radost ne menša od vaše, ka smo veseli, ka ednoga novoga brata sprevedimo na pot, štera mora ostati njegova do smrti.

Prišeo je esi v gostūvanjskoj obleki, tū sedi pred stolom gospodovim, Jezuš, zaročenec njegov pa čaka v tabernakulumu pri njem, ka povem od njega Vam z miloščov božov, ka se mi vidi za dobro.

Po mojih slabih rečaj se pa zdigne pa stopi pred oltar božji z najveksov poniznostjov rekoč: „Stopim pred oltar boži. — Sodi me Bog moj pa me loči od hūdoga dūha i od božnih lūdih. Grešen sam, liki žao mi je za volo toga, glej spovedavam se Tebi Bogi vsamogočemi, Blaženoj Devici Mariji i vsem Svecom božim.“ Tak de gučao globoko prignjeni pred oltarom zdaj pa od sega mao vsaki den. Pa kda je že požalūvao svoje grehe, vadlūvao s potrtrim srcom svoje prestopke i svoje slabosti, se zdigne pa ide pomali k stoli goščenja angelskoga rekoč: „Vzemi, Gospod, od nas naše hūdobije, naj moremo k najsvetejšemi s čistjov pametjov notri stopiti, — razprestre roke v poniznom veselji, je položi na oltár boži na obim, prigne se pa kūšne stol tam, kde so ostanki tistih, ki so že pred sto, ali jezero letih dali

za Jezuša življenje svoje pa pravi: „Po zaslužkaj tvojih svecov, šterih ostanki so eti in vsej tvoji svetnikov, odpusti mi vse moje grehe.“ Kakti potolaženi s tem, ka sveci pomagajo prositi za njega grešnika, stane, obrne se na levo stran oltara i tam prečte začetek sv. meše.

Popolnoma potolažiti se pa šče itak nemre, kda je prečteo v začetki sv. meše par zvišenih reči sv. pisma. Nazaj stopi k sredini oltara, beži pod obrambo svecov, beži k tabernakulumi Jezušovomi pa na glas zdejne po trikrat: „Gospodne smiluj se, Kristuš smiluj se, Gospodne smiluj se.“

Med tem se vojsküje v njem žalost za grehe, strah od tak svetoga goščenja pa veselje, ka je tak blüzi prišeo, či li ne vreden, k Jezušu, koga si želej düša njegova pa ga na sredi straha premaga veselje, vövdari z njegovoga srca, zdigne roke proti nebi pa zaspevle „Dika Bogi na visini, mir lüdem na zemli.“

Cerkev spevle za njim, vse je v radosti, vse moli z njim, vse poslušä reč božo — epistole, evangelium z vüst njegovih, vse vadmüje svojo vero z njim rekoč: „Verjem v ednom Bogi.“

Liki potom potihne. Povej vsem „Bog z vami“ „Molimo“ pa moli tiho, odkrije kelih — čas goščenja je tü — zdigne sv. hoštijo rekoč: „Spremi sv. Oca, vsemogoči, vekivečen Bog, to nevtepeno hoštijo, štero jas, tvoj nevreden sluga darüjem tebi, mojemi živomi i právomi Bogi, za moje nepreračunljive grehe, žaljenja i nemarnosti, za eti okoli stoječe i za vse žive i pokojne krščenike.“ Za tem pa kelih rekoč: „Darüjemo tebi Gospodne kelih zveličanja proseči tvojo dobrotivnost, naj se pred obličjom tvojega božanskoga Veličanstva za naše pa za celoga sveta grehe kak sladki dihék zdigava gori.“ Opere si roke, kak si je prao düšo v začetki, znova poprosi globoko prignjeni sv. Trojstvo, naj spreme té dare, prosi vse nazoče naj molijo, opravi kratke molitve pa te vövdari znova z njegovih prs pesem hvale, pesem dike v čast Bogi, Oči, ki ga je zvao se, ki njemi je dovoló to po Gospodi Jezušu Kristušu. Zove angele, arkangale, kerube i serafe z vsemi sveci naj z njim vred spevlejo, ka svet, svet, trikrat svet je Bog Sabaoť.

Tak pride do sredine gostüvanja. Düša se njemi zdigava gori, noge so pa na zemli. Ne sme biti sam svoj, za drüge je tü, za nje je dobo to miloščo, ka slobodno tü stoji, mora se spomeniti z cele sv. materecerkve, papo, püšpeka, starišov, svojih lüblenih, vsej okoli stoječih pa te vzeme krüh vu roke svoje, nastopi kak šker vu peršoni Kristušovoj, blagoslovi ga pa pravi: „To je telo moje.“ Najvekša skrivnost se je spunila. Več ne krüh, liki samoga Gospoda Jezuša Kristuša, lüblenoga zaroč-

nika svoje duše drži v podobi krûha v rokaj. Ves ginjeni od te velke skrivnosti spadne na kolena pomoli ga, se zdigne, pokaže vsemi lûstvi pa se vnova naklekne do teo. Ravno tak dela s keli-jom zveličanja.

Spunjeno je. Jezus je stopo v njegovih rokaj, po njegovi vûstaj na oltar. Zdaj ga ma, zdaj je gotovo njegov, zdaj ga blagoslavlja, hvali, moli. Liki pašči se nikam, kak či ne bi meo mira. Vnaglici se spomeni pokojnih, zaspevle molitev Jezusovo, vse na kraci, bežeč. Kama se pašči, dûhovnik, dûša tvoja? Si se navolo pobožnosti, ti je oltar že na teher? Oh ne, ne! Idem na goščenje, na obim, srce moje se pašči k srci njegovomi, koga lûbim, ki me je se pripelao. Dûša moja ga išče pa je nemirovna, dokeč ga 'ne dobi.

„Gospodne ne sam vreden...!“ Trikrat ponavlja to pa te pride sveti hip poroke, sveti, najsveteši hip objema, prigne glavo pa pravi: „Telo ... krv Gospoda našega Jezusa Kristuša naj čuva dûšo mojo na žitek vekivečni.“ Najšla je zaročena dûša najslajšega Zaročnika svojega, že sta vkûper, ne razloči jivi nikaj več — zdaj naj bo tiho vse, vi tam gori šče ne spevajte, naj muči cela cerkev, vsi glédajte njega zdaj z svetov nevoščenostjov, čûjte glas zvonca, zove vas k svojemi goščenji, hodite vsi, ki morete pa vûpate pa se veselite z njim. Da tûdi vam Jezusa, rad bo, kem več vas pride, tem bole de vam rad.

To se tûdi zgodi. Začne se pesem, on pa opravi zadnje molitve. Med vsem tem se pa tak čûti, ka nemre prav gučati s svojim Jezusom, rad bi bio sam — se obrne vö pa pravi: „Ite meša je.“ Odidite, ki ga ne mislite, idite, štere vas vleče drûga skrb, nihajte me, ka ostanem z zaročnikom moje dûše, z mojim ljûbrenim Jezusom sam. Gostûvanje je dnes minolo — ponavlao bom je pa vûtro i vsaki den.

To je gostûvanje, lûbi kršćenice, na šterc smo prišli dnes. Ovo drûgo de se pa vršilo med novomešnikom i dûšami na predganci, po šolaj pri krstnom stûdenci pa na smrtnoj posteli, vu spovedarnici pa vseširom, kde dûše potrebûjejo poslanika sv. materecerkve.

Oča, mati, sestre, vsi nazoči molte za njega, naj te svete, velke posle sveto zvršava. Ti sam pa, lûbi brat vu Kristuši stani pa idi na svoje gostûvanje, ne spozabi se z nas, ki smo esi prišli s tebov, spomeni se tvojih domačih pa na zadnje poišči tisto, štera bi se dnes najbolje veselila med vsemi tvojo lûbo roditelico, naj njoj smileni Bog da, či njoj ešče dozda ne mogeo dati, ka de te tam od zgoraj gledala z veseljom pred oltarom božim Amen.

Razgled po krščanskem sveti.

Spreobrnjenje znanoga protestantskoga pastora. Catlin amerikanski protestantski pastor je že dolgo let delao v Bon-toki. Med tem je meo priliko opazivati pobožno i požrtvovalno delo belgijskih misijonarov. To ga je napotilo, da je začno študerati katoličanske verske istine i se jim je podvrgeo.

Razpad ruske cerkve. Neka ruska mladenka, štera je končala univerzo, je pisala članek v list „Amerika“ od ruskih razkolniških baratov. Ta piše, da je šlo dosta baratov nazaj v svet z izgovorom, da to lahko včinijo, ar so njihovo cerkev vničili i tak so oni ne vezani na nikšo vero. Dosta jih je vmrlo mantrniške smrti, na nešternih krajaj pa so se pridružili katoličanskim duhovnikom. Med temi je eden pravo: „Naš Gospod je pravo, da peklena vrata ne premagajo Njegove cerkve. Mi vidimo, kak so obladali i šče zdaj obladujejo našo cerkev. Njegova cerkev šče pa zdaj stoji nekdi, ar šče je konec sveta ne prišeo. Zato smo osvedočeni, da je prava (Njegova) cerkev samo katoličanska. Ne bi bili dobri nam pomagati, da jo najdemo.“

Povprek ruska cerkev jako razpada i vekši tao vernikov stopa katoličanstvi.

Iz življenja. V familiji z dosta dece, obdano z vnogimi skrbmi i križi, je vmro oča.

Eden sorodnik se je te etak tožo pred dovicov:

— Da kak more Bog vzeti od takše familije oč, gde je telko dece, skrbi i nevole.

Dovica z vdanim zavüpanjom odgovori:

— Mogoče ga je ravno zato vzeo k sebi dober Bog. Dragi pokojni v nebi več lahko napravi i pomaga svojoj familiji, kak bi joj mogeo na zemli.

Glejte, izjava istinsko verne dūše!

Kakša globoka vera v posmrtno življenje, v moč zveličanih.

Kakše vdano zavüpanje je v tistom, da Bog v naš hasek odredi vse i navidezno najhūjše obrača v naše dobro, nam pomore v nevoli, posluša na molitev!

Kakša istinska lūbezen. Lūbezen do Boga, šteroga volo s pripravnostjov sprejma, vse njegove naredbe za dobre drži. Istinska lūbezen proti svojim, s pokojnim možom se čüti v dūšnoj zvezi i ne spadne v dvojnost nad usodov živih, nego zavüpajoč na nadzemelsko pomoč, stoji pri njih pripravljena na delo.

Če bi v vseh bila globoka vera, vdano zavtupanje i istinskā lūbezen do Boga i ljūdi, te bi tūdi med težavami i nevolami vsakši najšeo vdanost i pravi izhod. Oblečimo se teda v obleko vere, vūpanja i lūbezni i tak gledajmo naproti življenji.

Istinsko častenje Srca Jezušovoga. Dobra ženica je pogostila i oblekla siromaško sorodnico. Sosida jo je spitala:

— Kak to, do zdaj te je nigdar ne obiskala ta sorodnica?

— Ne. Negda je ona i njena familija jako razžalila našo familijo. Od tistoga časa je ne vūpao nihče med njimi priti k nam.

— I zdaj kak je vūpala? Ste se zmerili?

— Ne. Celo od tistoga sam tūdi že čūla, da so nas sramotili. Zdaj je samo zato prišla nesrečnica, ar jo je potreba pripelala se.

— Nezaslišano. V svaji živete, razžalijo te i potom v potrebi se pride pomoč prosit. Si je ne vrgla vō?

Kak bi jo vrgla vō? Znaš, da sam častilka Srca Jezušovoga, Srce Jezušovo je lūbezen, kak teda naj jaz bom trda v potrebi proti trpečim. Srce Jezušovo je smilenje, zato moram tūdi jaz biti smilena proti mojim razžaljivcom. Ne bi se vūpala imenūvati za častilko Srca Jezušovoga, če bi vōvrgla tisto, proti šteroj se mi je dala prilika z dobrim delom vršiti lūbezen in smilenje.

Soseda na to ne je znala odgovoriti. Mi pa znamo nekaj dodati za tiste, ki se brez zvršavanja lūbezni i smilenja računajo za častilce Srca Jezušovoga.

Pazite, da ne pride laž iz vaših vūst!

Trnje i cvet. Poslūšajte zgodbo, štero pripovedūje pospešūvalka z Rima.

Eden den so pravili nekšoj pospešūvalki: V toj i toj hiši vmira žena. Jako je betežna, pa sovraži Boga i preklinja! — „Idem ta!“ — Trepetala je. Ali jo sprejmejo? Najde hišo i posreči se njoj priti do špitala. Komaj pa izgovori bože ime, se betežnica zravna, oči se njoj zaiskrijo i grozeče zakriči: „Vkraj, ne gučite mi od Boga!“ Slūžabnica pribeži. Pospešūvalka šče oditi, a betežnica jo zove nazaj. „Dajte mi to podobu!“ Vidila je najmre v njenih rokaj podobu presv. Srca. Ali je ne oskruni? A betežnica jo je že pograbila i skriva jo med rokami.

Več mesecov preteče. Neko jūtro okoli Vūzma vzeme pospešūvalka drūgo, vekšo i lepšo podobu presv. Srca i olkino vejico i ide k svojoj betežnici. Zdaj pride odpirat nekša sorodnica, pa joj med preklinjanjom zapre pred nosom dveri i jo odtira s podobov i olkinov vejicov vred.

Ne preostane joj drugoga več kak moliti i svoj trud darivati v namen, da bi se ta duša povrnola k Bogi. Svoj neuspeh zavupa tudi drugim i vidi se njoj, da apostolstvo molitve, štero združuje molitve telkih duš, mora zmagati.

No, nekaj dni potom, kda so jo nagnali, sreča hčerko be-težne žene. „Kak je kaj vašoj mami?“

Hčerka odgovori: „Rada bi zvršila posvetitev presv. Srci!“

— „Ona!“ —

„Ja ona!“

I pospeševalka si je mislila veselo: trnje me je skoro zadušilo; zdaj se razvija cvet!

Pameten odgovor. Prosta ženica je pred trgovcom s svečami s temi rečmi prosila svečo:

Dajte mi že edno, da si jo dam blagosloviti; naj bo kredi, če bi znala vmrežiti.

Poleg nje stoječi mladi človek se je proti njoj obrno i zaničljivo pripomno:

Ne imenitajte, ženka, smrti. Ne je dobro vruga na steno slikati.

A ženkica je čedno tak odgovorila: Če Vam smrt vruga riše na steno, je vaša skrb. Ar meni smrt Gospoda Jezusa kaže.

Jako čedno je povedala! Smrt ednomi prinese šatana, šteri po njega pride, da ga potegne v pogubljenje. Drugomi Gospoda Jezusa, ki pred pragom čaka na njega, da ga odnese v svoj orsag.

Tebi koga prinese smrt? Od tvojega življenja je odvisno. Komi služiš v življenji, tisti pride po tebe v smrti.

Ali trbe duhovnika? Švicarska sv. Gallenska fara je dobila novoga župnika. V nedelo so oznanili, da novi duhovnik pride v tork zadvečera, i k sprejemi so vabili celo faro.

Eden kmet pa je pravo:

No, zakaj nas zbirajo vkup. Jas že ne idem. Trbe meni popal Živo bom tudi brez njega. V tork zadvečera bom les vozo domo.

V tork te kmet istinsko ne bio tam. Tudi to se je spunilo, da je les vozo, saino da je tisti les truga bila, štero je ravnote pelao domo za svoje 4 letno dete, štero je jako lübo.

Šteri je gizdavo vopovedao, ka njemi ne trbe duhovnika, se je najprle obrno na novoga plebanoša, da njemi pokopa edinoga sina.

vesi po ednoga zavůpnika. Zavůpniki nabirajo nove člane, pazijo, če se spunjavajo pravila, pobirajo članarino, razširjajo „Prerod“ i „Mladoga junaka“, i pazijo na predpisani red po krčmaj itd.

Odbor lahko povabi zavůpnike k seji, gda se njemi vidi to potrebno. Mora se pa to zgoditi bar ednok na leto, najmre pri seji, ki je pred občnim zborom, da poročajo od svojih skůšenj i dajo tam primerne nasvete.

§ 9. Sestanki.

Da bo podružnica živahno delůvala, v te namen so potrebni večkratni sestanki. I to naj bodō z občnim zborom vred bar širikrat na leto.

Sestanke pozavlje i vodi predsednik ali njegov namestnik.

Sestanki majo namen: 1. Vtrjavati člane v njůvom sklepi, 2. navdůšavati je za plemenite cile i vzore „Svete Vojske“, 3. gojiti družabnost i pošteno veselje.

Vrši naj se sestanek etak:

1. Začne naj se s pesmův, 2. če je mogoče, naj bo govor ali predavanje. Če ne je mogoče dobiti govornika, naj što čte iz „Preroda“, ali „Zlate dobe“ i tomí naj se doda primerna razlaga i spodbůda, 3. more biti kakša deklamacija, 4. predsednik ali odborniki podajo potrebna poročila od izvršenoga dela, opominjajo na nove potrebe, talinge, razvade itd. 5. što ma kakšo dobro misel na srci, naj se oglasi, naj stavi nasvete i predlōge, ka naj bi se šče včinolo, da se pijančůvanje i vse fele razvůzdanost kak najbole zatre, 6. molijo naj molitev za zdržnost i en ožanaš k družbenomi patroni, 7. sklene se s pesmův.

K sestankom naj se vabijo tůdi drůgi lůdje, da spoznajo delo i cile „Svete Vojske“ i se za njo pridobijo.

Svoj glavni sestanek, občni zbor i svetek, mora meti podružnica vsako leto na nedelo sv. Ivana Krstiteľa. Če je na to nedelo kakši za-držek, pa prvo mōgočo prihodnjo nedelo ali svetek, ali tůdi nedelo prle. Te den se priglašeni i sprobani člani slovesno sprejmejo; stare kōtrige pa zavezo ponovijo. Želeti je da se tůdi v cerkví obhaja te den s primernov slovesnostjov. Kōtrige naj pristopijo k vkůpnomi sv. prečiščavanji. Tůdi sprejem i ponovitev zaveze naj se vrši, če je důhovnik za to, v cerkví; če ne, se mora vršiti indri; v vsakom slučaji pa naj majo člani slovesno zvůncerkveno zborůvanje.

Občni zbor je sklepčen, če je navzoča bar tretina članov. Če ne, je za pol vōre sklepčen pri vsakšem številu.

Občni zbor: 1. podaja pregled delůvanja podružnice v pretečenom leti; polaga letni račun; 3. voli odbor i dva pregledjůvalca računov.

Po končanom občnom zbori mora podružnica — i to bar do 15. julija istoga leta — poslati letno poročilo i članarino „Svetoj Vojski“ v Ljubljani.

§ 10. Důhovne dužnosti i haski.

Člani naj, pomneč, da prihaja ves blagoslov iz nebes, radi tůdi molijo za namene „Svete Vojske“, za uspeh v svetom boji, pri šterom

ide predvsem za božje kralstvo i zveličanje duš. Kakša posebna molitev se jim ne nalaga. Priporoča se pa, naj večkrat molijo z odpustki obdarjeno molitev za popuno zdržnost, štero majo tiskano na izkaznicaj.

Na svetek sv. Ivana Kr., ali če te den neje mogoče, pa kakši drugi den, naj se opravi za člane edna sv. meša.

Tisti, šterim je vdržnost potrebna, naj večkrat prejemajo svestva, da dobijo duhovno moč i morejo ostati verni svojemi sklepi. Vkupno sv. prečiščavanje pa naj majo vsi na društveni svetek.

„Svetoj Vojski“ so naklonjeni tudi odpustki, podeljeni od sv. stolice.

§ 11. Razid.

Če podružnica preneha z delüvanjom, pripadne njeno premoženje centrali, dokeč se v tistom kraji ne vstanovi nova podružnica.

Mladi junaki.

Najvekše važnosti je, da se mladina zgaja k treznosti i jakosti. Zamrziti se njoj mora pijančüvanje i vsa razvüzdanost. Navdüşuje pa naj se i tekmüje med seov v zdržnosti, nravnosti i dostojnosti.

V te namen se zberajo i združüjejo „Mladi junaki.“

„Mlade junake“ najlepše organizerajo i vodijo vučiteo v šoli ali kateheti z Marijinim vrtcem vred. Če se pa v šoli i v Marijinom vrtci abstinenca ne goji, potem naj se „Mladi junaki“ združijo zvün šole pod vkriljom „Svete vojske.“

Zahvala. Srčno se zahvalim Bl. l. Treziki, ka me je večkrat poslühnola. I. G. P.

Kalendarje Srca Jezušovoga so izišli: Vsebina vekša, kak lani i lepša. Krasna domača igra i pripovesti so notri. Cena 6 Din., po pošti 50 par več. Dobijo se v uredništvu Novin v Črensovcih.

V uredništvu M. Lista v Črensovcih. Prék murje, se dobijo klüpiti: 1. Življenje sv. Martina pišpeka za 1 D. 75 p. 2. Življenje bl. Jezušekove Trezike po 5 Din. 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Švestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov po 12 Din., v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 D n., v leder vezana z zlatov obrezov 25 Din.

Letošnji Marijini Listi se ešče vsi dobijo. Dali smo jih par sto falatov več štampali, kak lani. Segajte po njih, ki jih še nemate. *Dev. Mariji sna čast spunite, bogatci, jako lepo delo, če sirotom klüpite M. List. Košta amo 10 Din. na leto z kalendarom vred.* — *Dev. Mariji na čast žmetno najdete lepše opravilo, siromaki, kak či idete okoli i ponüjate Marijin List, da si ga dūše naračüjo.* Vsi i bogatci i siromaki smo Marijina deca.

Vredništvo.